

לצעיר ערבי מהנכר דהריה שליד חברון - הטרדות, איזמים, זכות והצעות להפילה מלאכותית

לכלא. ואעשה בך מה שאני רוצה!" וברוך החרה-החזיק אחריו ואף הסיף: "כל ערבי הוא אויב שלנו ושלך! אם התחתנת עם ערבי ואת לא מתגרשת ממנו, ועוד עושה לו ילד, גם את אויב וצריך להרוג גם אותך!"

"היה לי מזל רע," מסבירה אמין. "יום קודם היתה התקפת המחבלים על האוטו-בוס בקאונטרי קלאב עלייד תל-אביב, והם כולם הרגישו באותו יום כמו לוחמים. כל הכעס שלהם על מה שקרה בקאונטרי קלאב נפל על הראש שלי. פתאום אני הייתי האויבת, ולא המחבלים."

אחרי שנרגע נוני, ניסה לפנות שוב ל-"היגיון" של אמין: "אני אשיג לך חתן תוך יום אחד. חתן יהודי, רק תעזבי את הערבי המלוכלך הזה!" שוב נפלו הסבריה של אמין, כי היא אוהבת את חסאן שלה, על אוזניים ערות. בנימוק כזה לא די לסגור-המושל של חברון. תעודת-הזהות הישראלית של דניאלה אליקסיה לבית עמרני נלקחה ממנה, ותעודה חדשה עדיין לא קיבלה. "לא רצו לתת לי אפילו אישור זמני שהתעודה שלי אצלם," היא אומרת.

מספר חסאן: "באמצע הלילה שמעתי פתי אום צעקות אצל השכן. חיילים דפקו לו על הדלת ואמרו לו: 'נהרוג את הבן שלך אם לא תגיד לנו איפה גר חסאן שהתחתן עם היהודיה'. השכן הראה להם את הבית של אבא שלי, שבו אני גר. הם פרצו בכוח את הדלת של אבא שלי, ששכב חולה במיטה. היתה לו דלקת-ריאות, והוא בן 75, אז הוא בכלל לא-כליך בריא. איש זקן. הם התחילו לצעוק עליו, איפה חסאן? איפה חסאן? ועוד לפני שהספיק לענות להם, נתנו לו אגרוף בבטן. אח שלי, שראה איך הם מתנהגים, חשב שהם באו להרוג אותי. הם גם צעקו שהם יפוצצו את הבית, על כל מי שיושב בו. שאלה הפקודות שקיבלו. אז אחי אמר להם שהוא לא יודע איפה אני, כשהם שאלו מה יש מאחרי הדלת, שם אני ישנתי עם אשתי, השיב להם האח שלי: 'זה כלום, רק מחסן'. הם פרצו את הדלת בכוח, ומצאו אותי ואת אמין מתלבשים. היה שם סגן אחד שאמר שקוראים לו סלמן, והוא אמר לי: 'חבל שלא פתחתי את הדלת ביריות, אז היינו הורגים אותך ואת הזונה היהודיה!'

טוהר הגזע

מפקד הגדה לשעבר, תתיאלוף הגואל כדי שלא ייוולד פתח קטן!

דניאלה-אמין עמרני-אליקסיה

אמנת זנווה הרביעית, והינה פסולה לפי כל הקריטריונים המקובלים." לנגר או בנייהוזג לא קיבלו תשובה משרי-הביטחון, מלבד טופס רישמי המעיד כי המיכתב התקבל, אולם הזוג הצעיר מודה כי למן היום שבו הגיע המיכתב אל שרי-הביטחון, הפסיקו אנשי הממשל לערוך את ביקורי-הקבע בביתם. מערכת העולם הזה, שפנתה אל דוברי צה"ל בבקשה לאפשר לה לשוחח עם הקצינים הבכירים ששמותיהם מעורבים בפרשה, שחסאן ואמין העלו נגדם טענות המעלות אסוציאציות מתקופת מלחמת העולם השנייה, לא זכתה בתשובה. אומנם, דובר צה"ל עדיין לא נתן תשובה שלילית, אולם כמשך שלושת השבועות האחרונים נדחתה המערכת בלתי-רשום.

את עצמו אחראי על הפלת ילד שהיה צריך להיוולד לאם יהודיה-לשעבר ולאב מוסלמי." נראה כי האסון שאירע לאמין ולחסאן עם הפלת ילדם היה הקש ששבר את גב ה"גמל" חסאן נסע לירושלים, פנה לעורכת-הדין פליציה לנגר וסיפר לה את כל הקורות אותם. לנגר ניסחה מייד מיכתב לשרי הביטחון עור וייצמן, אחרי שפרטה את מסכת ההתעללויות באמין ובהסאן כתבה

האב המוכה לפוצץ את הבית

דובר משרד-הביטחון, דני ויינרייך, ש"התבקש אף הוא על-ידי המערכת להגיב, לפחות על ההתפתחויות בעיקבות מישלוח המיכתב לשר שלו, אמר לכתב העולם הזה: "ידוע לנו שפנייתם לדובר צה"ל, הנושא כולו בטיפולו של דובר-צה"ל וזה הדבר היחיד שאני יכול לומר." על-פי הידוע במערכת, ממשיכים הקצינים הבכירים האמורים לשרת בתפקידם בממשל מבלי שנגקטו נגדם כל צעדים שהם. גם הקצינים הזוטרים שהתפרעו בי ביתם של אמין וחסאן, לא הועמדו לדין, את בנייהוזג לא מעניינים נקמה או עונשים — אלה צריכים לעניין את צה"ל, כל מה שהם מבקשים הוא רק כי יניחו לאמין להתגורר עם בעלה בכפר שלו, וייעניקו לה תעודת-זהות של תושבת השטח חים כדי שלא תטרד עוד.

לאמין ולחסאן אין טענות כלפי איש, אפילו לא כלפי המעסיקים שלהם לשעבר: "פטרנו את שנינו ולי לא נתנו אפילו פיצויים, למרות שהיית עובד קבוע ועבדתי ארבע שנים," אומר חסאן. "אין לי עבודה זאנחנו אוכלים את החסכונות שלי, אבל אלוהים יעזור ותהיה עבודה. זה לא חשוב, מה שאני רוצה זה שלא יטרדו את אשתי רק בגלל זה שהיא התחתנה אתי, ושלא יטרדו את המישפחה שלי רק מפני שהבן שלהם עשה חטא גורא והתחתן עם האשה שהוא אוהב."

"היום, כל שוטר או חייל יכול להכניס אותי לכלא כיוון שאין לי שום תעודת זהות. נוני אפילו אמר לי: 'אני בחיים לא אתן לך תעודה של השטחים!'" מאז החלו פוקדים חיילים את ביתם של חסאן ואמין לפחות פעמים בשבוע. "התחלנו לפחד ללכת לישון," הם מספרים. "היינו ישנים עם הבגדים, כדי שאם יבואו חיילים פיתאום באמצע הלילה, לא יתפסו אותנו בלי בגדים. היינו שומעים קול של מכונית על הכביש הראשי, ובטוחים ש"הצבא בא אלינו, עוד מרחוק היינו שומרים עים חיילים דופקים על דלתות של בתים וצועקים: 'איפה גרה היהודיה?' הם היו מגיעים לדלת שלנו, צועקים ככה שכל הכפר יקום, ודופקים על הדלת, כשהיינו פתוחים להם הם היו מבקשים תעודות, מקללים אותנו והולכים, אני בטוחה ש"ביקור אצל הערבי שהתחתן עם היהודיה" הפך הבידור הקבוע של החיילים והקצינים של הממשל."

"דבר ראשון הם לקחו את האח שלי, כי הוא שיקר להם. הם רצו לקחת גם את אבא שלי, אבל אני התחננתי לפניכם להשאיר אותו, כי ידעתי שהוא זקן וחולה וזה יהרוג אותו. רק אחרי כל המהומה הם סיפרו לנו למה באו. לדבריהם, האח של אמין, שהוא חייל בצה"ל, ערק מהיחידה שלו, או הם באו לחפש אותו אצלנו, זה היה שקר. אשית, האח של אמין לא ערק מהצבא, שנית, הם יודעים אפילו יותר טוב מאיתנו, את היחסים בין אמין למישפחה לא יבוא אליה יותר. את האח שלי הם לקחו איתם. למחרת בבוקר הלכתי לממשל לראות מה קרה איתו, מסתבר שהם אמרו לו לישון כל הלילה ליד השער, בחוץ, על האדמה, זה היה לילה קר בחברון, כשבאתי, הם איימו עלי שיכניסו אותי יחד איתו לכלא, כש"אמרתי להם שלא איכפת לי, הם נתנו לי עונש לעמוד כמה שעות ליד הדלת של המושל. רק אחריהצהריים שיחררו אותנו."

"כאשר חזרתי הביתה, התברר לי שסגור-המושל בכלי-זאת צדק: הוא צ"ל יתן לעשות לאמין הפלה. מרוב הר התרגשות ממה שהיה בלילה, הפילה אמין, רבי-סרן נוני יכול לשמות, הוא יכול לראות

"להרוג

את הזונה!"

פני חודש נראה כי אפילו חייליו של סגור-אלוף ביטון עברו את הגבול.